

Prædiken til 5. søndag efter Trinitatis

Matt. 16,13-26

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten **Matthæus**: Da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: »Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?« De svarede: »Nogle siger Johannes Døber, andre Elias, og andre igen Jeremias eller en anden af profeterne.« Så spurgte han dem: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene. Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.« Da forbød han strengt sine disciple at sige til nogen, at han var Kristus. Fra da af begyndte Jesus at lade sine disciple vide, at han skulle gå op til Jerusalem og lide meget ondt af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og slås ihjel og opstå på den tredje dag. Da tog Peter ham til side og begyndte at gå i rette med ham og sagde: »Gud bevare dig, Herre, sådan må det aldrig gå dig!« Men Jesus vendte sig om og sagde til Peter: »Vig bag mig, Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil.« Da sagde Jesus til sine disciple: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det. For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?«

Matthæusevangeliet 16,13-26

Jo ældre jeg bliver jo mere går det op for mig at livet er en proces. Eller måske rettere: processen er livet.

Det er, på sin vis, både banalt og åbenlyst, men så alligevel ikke. Det ligger måske i tiden, og i vores samfund, men de fleste mennesker jeg møder er altså enormt mældrevne. Jeg kan heller ikke selv sige mig fri for at tænke *hen mod* det ene og det andet.

Vi vil gerne kontrollere alt i livet. Vi laver to-do lister og 5-årsplaner og mål for vores personlige udvikling. Som om livet er en linje hen mod et mål. Som om vi kan nå til et punkt, hvor livet er rigtigt, det hele er faldet på plads, der er styr på det. Og vi bukkes under med stress, en efter en.

***

Jeg tror de fleste af os har det med at tænke på samme måde om troen. At troen er noget vi kan nå frem til. Et mål vi kan nå. Der hvor det hele er faldet på plads. Og når det hele så er faldet på plads, så kan vi ligesom Peter bekende vores tro.

Peter han har indset det. Han har nået målet, rørt den hellige gral, han har skuet sandheden. Og vi tænker, at det er der også vi skal hen. Der, hvor troen den bare ligger som et solidt og urokkeligt fundament for hele vores tilværelse.

I bekendelsen er alle brikkerne faldet på plads. Det hele er gået op i en højere enhed.

Således da også for Peter. Han bekender at Jesus er Kristus, den levende Guds søn. Og så bliver han betroet kirkens fremtid og nøglerne til himmeriget. Så han kan gå forrest og vise de andre, hvordan ægte tro

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 835, 125. årgang
Juni 2024
ISSN 0901-2214

ser ud. Der, hvor det hele er faldet på plads.

Men der går cirka 2 minutter, og så taber han det hele på gulvet. Peter forsøger at leve op til sin nye status som perfekt discipel, den øverstes højre hånd, så da Jesus fortæller ham at han skal lide og dø, forsøger Peter straks, i sin nye myndige rolle, at komme med en plan for hvordan vi kan undgå det. Og Jesus hvæser ad ham: "Vig bag mig Satan".

Det er meget stærkt. Man kan kun forestille sig Peters forbløffelse og sorg. Hans fortabthed, hans pinlighed over at falde sådan igennem.

Men det siger noget helt fundamentalt om troens karakter. Ligesom livet ikke er et mål man kan nå frem til, er troen det heller ikke. Det er noget vi er på vej i, alle sammen, på hver vores måde, hele tiden.

***

Det er min udtalte erfaring som præst, at folk har en opfattelse af tro som noget meget fast og håndgribeligt man kan nå frem til.

Rigtig mange af mine konfirmander starter til konfirmationsforberedelse og siger, at de ikke ved om de tror på Gud, men det er deres mål at forstå hvad det vil sige at tro for så at afgøre, om de vil eller ej.

Og jeg gør mig umage for at pille den forestilling fra hinanden. At troen ser ud på en bestemt måde – at der er en endestation for troen, hvor alle skal stige af, troen kører ikke videre.

95% af alle jeg taler med, til bisættelser, vielse, dåb, i sjælesorg... de indleder med at sige "jeg er jo ikke troende". Det er virkelig påfaldende! Hvad er det for en forestilling om troen, der gør sig gældende her? At man skal købe ind på alt der står i Bibelen, helt bogstaveligt? At Gud er en gammel mand på en sky, der styrer verdens gang?

Ja. Det tror jeg desværre de fleste tror. Som om al rationalitet og alle erfaringer og al viden skal sættes til side. Hvis det er den Gud man skal tro på, forstår jeg godt at ingen vil sige at de gør det. Det er der jo ingen der kan når de er mere end 6 år gamle.

Troen er jo, ligesom alt andet i livet, noget man må sætte i forbindelse med sine øvrige erfaringer.

I har ikke kunnet undgå at bemærke alle de glade studenter, der drøner rundt i hele København. De fejrer at de er kommet i mål – de er blevet færdige med deres ungdomsuddannelse. Men jeg tror ikke nogen af os tænker, at de er færdige med at lære. Det gør de forhåbentlig heller ikke selv. For det er ikke noget man bliver færdig med. Livet er en proces.

Ligesådan med troen. Troen er dynamisk og fleksibel, og påvirkes og omformes i takt med at vi gør os nye erfaringer både individuelt og kollektivt. Det er en levende, udviklende proces. Den skal modnes og trænes ved at sættes i forbindelse med alt det vi oplever og ved og mærker.

***

Det er som at lære at tegne. De fleste af os der sidder herinde, tegner nok ca. som en 12-årig. Det passer meget godt med at det var der de fleste af os holdt op med at øve os på det. Matematik, historie, dansk og engelsk overtog skoleskemaet, spejder og fodbold erstattede fritidsordningen, og vi blev aldrig bedre til at udtrykke os visuelt end vi var som børn.

Men vi ved godt, at de dygtige kunstnere, de øver sig. De laver ikke andet. De leger med farver, motiver, underlag. Mange kunstnere har det samme motiv de arbejder med gennem årtier, måske hele livet! Monet tegnede ikke en enkelt åkande og tænkte "så, nu kan jeg male en åkande, nu er jeg færdig med det!"

Vi kan alle sammen høre det absurde i at sige: Nu behøver jeg aldrig at prøve nye farver eller nye motiver eller nye vinkler for jeg har lært at tegne. Jeg er færdig med det.

Man bliver ikke færdig med at lære at tegne. Ligesom man ikke bliver færdig med at lære andre nye ting eller med at leve. For livet er en proces – eller processen er livet. Troen er en proces – eller processen er troen.

For tro, det er en øvelse. En evigheds-øvelse. Det er ikke et punkt man kan komme frem til og så stå fast på. Det er kontinuerligt at stille sine erfaringer, sine livsanskuelser, sine sejre, sine nederlag, sin

sorg og angst, sin glæde og kærlighed, i forbindelse med den levende Guds søn.

Peters bekendelse er stærk. Han bekender at Jesus er Kristus, den levende Guds søn. *Den levende Guds søn*: Livet og relationerne er fortegnet her. Og begge dele er noget processuelt, noget der forandrer sig, noget vi ikke bliver færdige med eller når frem til.

***

En bekendelse er jo noget der står fast, nogle dogmer der sætter en ramme for vores tro. Vi kender det fra trosbekendelsen. Men vi må spørge: er de dogmer lukkede eller åbne? Er det en facitliste, et mål vi skal nå? Eller er det en ramme for vores eget som vi selv må putte indhold ind i?

Jeg tror det er det sidste. Jeg tror troen altid skal forholde sig åbent og levende til livet. Det særlige ved Peters bekendelse her er jo netop, at den ikke er mere end en ramme. Den er ikke lovtekst: Sådan og sådan skal du gøre i dette her konkrete tilfælde af at din okse har brækket et ben på din nabos mark.

Og Jesus han taler altid om Gud og om troen som noget der åbner op – aldrig som noget fast og afgjort der kan anvendes 1:1 på konkrete stridigheder.

Kristus udtrykker sig altid i meget enkle sætninger, der ikke i sig selv er tolkende, men som er åbne overfor fortolkning. Sådan er også Peters bekendelse, og derfor er den sand. Kristus er den levende Guds søn.

Det er så den Gud han lidt efter erfarer skal dø. Det giver ham angst. Det, der var faldet på plads, er ikke på plads alligevel, og han anfægtes og han tvivler og han bliver usikker. Han må tilbage til tegnebrættet.

***

Og ligesom Peter er vores tro en vekselvirkning mellem form og indhold, egne erfaringer og Guds erfaring. Troen er åbnende, undersøgende, med livet, processen, relationen som fortegn – og det er trosøvelsen.

Det at tro det er at tage alle vores erfaringer i livet, som der hele tiden kommer flere og nye af – og tæn-

ke over dem med kærligheden, nåden og tilgivelsen som fortegn.

Det bliver vi aldrig færdige med. Derfor går vi i kirke – for at få anledning til at tænke over det igen. Vi går til alters, for at høre om det igen. Det er ikke en lige rejse. Det er ikke et mål vi kan nå frem til. Og heldigvis for det, for det havde næsten været kedeligt. TÆNK, hvis studenterne faktisk var færdige med at lære. Eller kunstneren færdig med at male.

Vi døber vores børn på trosbekendelsen, som tegnet på, at rammen, den kan vi aldrig falde ud af. Uanset hvad vi end måtte erfare eller konkludere. Dåben symboliserer vores relation til Gud, og den er sådan set målet, men altså der vi begynder, ikke der vi skal hen. For troen er en proces – og processen er troen.

Amen

*Karen Felter Vaucanson,
Christians Kirke, Christianshavn*

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Mariendal Kirke, Frederiksberg
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk

Salmer:

10 Alt hvad som fuglevinger fik
330 Du som ud af intet skabte
674 Sov sødt barnlille

54 Hvad mener I om Kristus
696 Kærlighed er lysets kilde